

הקדמה

ריקיויק, איסלנד, שנתיים וחצי קודם לכן.

קרייג לוגן עמד ברגליים פסוקות, לבוש ג'ינס משופשף וסוודר שהחמיאו לו. גופו קשה כסלע נע בקצב אחיד, בזמן שזרועותיו בעלות שרירים מסורגים הניפו את הגרזן בתנועות קצובות חוזרות ונשנות על גזע העץ הכרות. הגרזן ירד בתנופה וננעץ בגזע העבות, מבקע בו פתחים, שבבים קטנים ניתזו מסביב. הגרזן ננעצה עמוק בעץ, קרייג משך בגרזן ושחרר אותה בקלות אחר חזר על הפעולה. מאחור עמדה בחורה צעירה בת עשרים וחמש והסתכלה בגבו ובגופו בעוד הוא מניף את הגרזן. שערו החלק בצבע חום כהה מצא חן בעיניה והיא ממש לטשה בו את עיניה בהערצה. היא התקרבה אליו עד שעמדה כך שיכל לראות את פניה, אך הוא רק המשיך בפעולה המוכנית.

"שלום קרייג, פנתה אליו קולה רווי תקווה.

הוא הסתכל לעברה אך לא אמר מילה.

"מה אתה עושה?"

"מוציא קיטור", אמר בעודו מתנשף, גופו נע בחוזקה שרירי התאמצו ופניו החזקות, קשות בעלות מבט החלטי וכל כך שונות משאר כל מי שהכירה, נראו לה מושכות מתמיד. לבסוף עזבה אותו בשלו ונכנסה פנימה. אך המשיכה להסתכל בו מבעד לחלון הפונדק טווה סביבו חלומות.